

Misforstaaelse fra min Side, naar jeg gjorde gældende, at dette Forslag kunde støtte sig til og var en Opfyldelse af Grundlovens § 91. Den ærede Indenrigsminister sagde bl. a., at Grundloven indeholder intet i Retning af, hvad dette Forslag forlanger. Nej, ganske vist, i Grundloven staar der intet om, at Købstædernes Byraad selv skulle vælge deres Formænd, men der staar ganske bestemt, at Kommunerne skulle have Ret til under Statens Tilhyn selvstændig at styre deres Anliggender. Men Købstædernes Selvstyre fremmes ikke paa dette Punkt i alt Fald, naar man borttager den Ret, de havde ifølge Forordningen af 1837, og bestemmer, at herefter skal Borgmesteren være født Medlem af Byraadet. — Det ærede kongevalgte Medlem vilde hævde, at de tre Kommunallove, vi have, for Landkommunerne, Købstæderne og Kjøbenhavn, indeholde en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens § 91. Jeg maa lige saa bestemt hævde, at det er ikke Tilfældet. Ganske vist opfyldte alle disse tre Love Grundlovens § 91 i mange Henseender, men for Købstadkommunallovens Vedkommende var det et Tilbagestridt, og for Landkommunallovens Vedkommende kunde jeg paavise flere Tilbagestridt, men det ligger uden for denne Sag. Der foreligger altsaa ikke i alle Maader en absolut Opfyldelse af, hvad der tilsigtedes i Grundlovens § 91.

Der er talt adskilligt om den Sætning, der er sat ind i Slutningen af Lovforslagets § 3, hvor det hedder: "Ved særlig Lov bliver det bestemt, hvorledes den af Borgmesteren udøvede Tilhynsmyndighed efter Loven af 26de Maj 1868 § 12 skal besørjes." Man finder det ikke rimeligt at vedtage dette Lovforslag og overlade til en særlig Lov at tage Bestemmelse om det nævnte Spørgsmaal. Jeg kunde være tilbøjelig til at indrømme Rigtigheden af, hvad der er blevet anført desangaaende. Jeg er tilbøjelig til at antage, at det vilde være rigtigst — men det er noget, man maa forbeholde. Overvejelsen i et Udvalg — at bestemme, at samtidig med den foreliggende Lov skal det enten i denne eller en anden særlig Lov bestemmes, hvorledes Statens Tilhynsmyndighed skal udøves, og der er jo intet til Hinder for, at man med god Vilje fra alle Sider kan tage det Spørgsmaal op i et Udvalg og behandle det der. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det nok kunde lykkes i et Udvalg at finde en passende Form derfor. — I alt Fald foreligger der nu et Forslag, som viser, hvad der er Folketingets Mening, og jeg tillader mig fremdeles at sige, at den deri liggende Tanke er i Over-

ensstemmelse med Selvfstyrets Mand, og at man derfor i Virkeligheden ikke kan have noget derimod. Lad der være forskellige Mangler ved dette Forslag — det skal jeg ikke komme ind paa — lad være, at det trænger til Forbedring hist og her, nu vel, men lad os saa saa Landstingets Mening frem. Der er intet til Hinder for, at det kan ske, hvis man overhovedet vil. Den Tvedeling i Kommunerens Styrelse, som det kongevalgte Medlem talte om, har jeg jo ikke rørt ved med et Ord, og jeg mener, at selve Lovforslaget heller ikke gaar denne Tvedeling for nær. Hvad der kan være nødvendigt i den Retning, kan jo ligeledes blive Genstand for senere Overvejelse og Forhandling i et Udvalg.

Det er blevet indvendt mod Lovforslaget, at det vil paalægge Købstæderne en forøget Byrde. Jeg maa tilstaa, at denne Indvending kan jeg ikke tillægge nogen som helst Bægt. At Købstæderne saa en forøget Byrde, fordi de saa et udvidet Selvfstyre, har i alt Fald i mine Øjne ingen Betydning. Landkommunerne have jo faaet en forøget Byrde i denne Retning; de maa af med adskilligt til Løn for det Arbejde, Formanden har; men jeg er temmelig vis paa, at de ikke ville slippe den Myndighed, at de selv kunne vælge Formanden, selv om de samtidig kunne slippe for Udgiften, og jeg tvivler ikke om, at det samme vil være Tilfældet for Købstædernes Vedkommende.

Jeg kan heller ikke tillægge den Indvending nogen Bægt, at man vil savne Borgmesterens Vejledning, thi overalt, hvor man finder, at Borgmesteren er en saa dygtig kommunal Mand, at man trænger til hans Bistand, har man jo den Mulighed, at man kan vælge ham ind i Byraadet, ligesom man paa Landet kan vælge Præsten ind i Sogneraadet, naar man mener, at man trænger til hans Hjælp. — Og hvad det angaar, at Købstæderne ikke nære noget Ønske eller i alt Fald ikke have udtalt noget særlig levende Ønske i den Retning, vil jeg gentage, hvad jeg sagde før, at i 1883 have de udtalt et bestemt Ønske i saa Henseende, og jeg er ogsaa vis paa, at en stor Mængde af Købstædernes Befolkning i det hele nærer et levende Ønske i Retning af, at dette Lovforslag maa gaa igennem.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.